

จิตหลอกหลวง

หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี

จิตหลอกหลวง ทำไมหลอกหลวงก็คือว่า ถ้าคนหลอกคนหลวง และคนชอบลักขโมยหลอกหลวงคน ไม่สนใจ ถ้าไม่เห็นตนเห็นตัว เรียกว่าผีหลอก คำว่าหลอกในที่นี้หมายถึงการหลอกหลวงให้ หลงเชื่อว่าเป็นจริงอย่างนั้น แต่ว่ามันไม่เป็นจริง ท่านเรียกว่า หลอกหลวง

จิตที่คนเรานั้นทุกคนมีจิตอยู่แล้ว แต่อีกจิตดวงหนึ่งนั้น หลอกหลวงคนเราให้ลุ่มหลงไปด้วยประการต่างๆ ท่านเทศนาว่า **จิตเตน วณจิตา** จิตหลอกหลวงจิต หลอกหลวงด้วยประการต่างๆ หลายเรื่องหลายอย่างที่มันหลอก เราทำตามความหลง เรียกว่า มัวเมาตามจิต พระพุทธเจ้าท่านว่ามันหลง คนเราหลงอยู่กับโลก อันนี้แหละ เข้าใจว่าเป็นจริงเป็นจังทุกสิ่งทุกอย่าง สมมุติว่าตน ว่าตัวอย่างนี้เป็นต้น แท้ที่จริงไม่ใช่ตน ไม่ใช่ตัว เป็นสภาพ อันหนึ่ง เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นมาจากธาตุ๔ แล้วก็สลายเป็นธาตุ ๔ ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เราไม่ได้เรียกว่าคนชะ มันก็หมดเรื่องกัน

ไป สิ่งในโลกอันนี้มันเป็นอย่างนั้นแต่ไหนแต่ไรมา เกิดขึ้นแล้ว
ดับไปๆ เลยเรียกว่าคน มันก็หมดเรื่องหมดราว

เดี๋ยวนี้จิตมันมาหลอกคนเรานะสิ จิตมาหลอกจิตนะสิ ว่า
คนอย่างนั้นอย่างนี้ ก็สมมุติว่าคนก็เลยเป็นคนจริงๆจังๆ มาได้
ลองดู อวัยวะ ๓๒ เป็นคน ผมเป็นคนม้าย ขนเป็นคนม้าย เล็บเป็น
คนม้าย ฟันหนังเนื้อเอ็นกระดูกเป็นคนม้าย มันไม่ใช่คนทั้งนั้น
อาการ ๓๒ ครบทั้งตนทั้งตัวหมด ยังไม่มีคนเลย จิตที่ว่านี่ที่มา
อยู่ครองในตัวของเรานั้น มันเป็นเจ้าของ มันใช้บังคับให้ตาหู
จมูกลิ้นกายกระทำการงานการต่างๆ ทำดีทำชั่วทำบาปทำบุญ เป็น
คนม้าย จิตนั้นเป็นคนม้าย ก็ไม่ใช่คนเหมือนกัน

คำว่าจิตนั้นนะหมายความว่าเรื่องความคิดความนึก
ต่างหาก ผู้คิดผู้นึกก็เรียกว่าจิต ถ้าหากว่าเรียกว่าจิตจะว่าอะไร
ม้าย ก็ไม่มีอะไรอีกอะ เนี่ยมันหลอกคนเรา อันนี้นอกจากนั้นอีก
มันหลอกคนเรา หลอกจิตให้เราเชื่อ ให้เราหลง เป็นหญิงเป็น
ชาย เป็นนายนั้นนายนี้ แล้วก็ทุกอย่างเป็นนายร้อย นายพัน
นายพลอะไรต่างๆ เป็นตลอดถึงทำการหน้าที่ต่างๆ แผนกต่างๆ

เป็นกรมเป็นกอง เป็นรัฐมนตรี เป็นนายกรัฐมนตรี ไปตามเรื่อง
แท้ที่จริงเท่าเท่านั้นคะคนเรา

คนเรานี้มันเท่าเท่า เป็นอะไรก็เอาเถอะ ตัวของเรานี้แหละ
ตัวนี้แหละ ทานอาหารก็ทานเข้าปากนี้แหละ ลงไปลำคอลำไส้
แล้วก็ไปอยู่ในพุง ก็ถ่ายออกไปก็เท่าเท่า เป็นอย่างนี้แหละเท่า
เท่า การเจ็บการป่วยก็เท่าเท่า เจ็บหัวปวดท้องเป็นไข้หนาวก็เท่า
เท่า ก็เท่านี้แหละของที่เป็น ไม่ใช่อื่นไกล สายกินนอนเท่าเท่า
ไม่ได้ยืนตาย ไม่ได้เดินตายหรือ ตายแล้วก็เท่าเท่าหรือ เปื่อย
เนื่อยเน่าก็ของเท่า คือว่ามันหลอก จิตนี้มันหลอกให้ลุ่มให้หลง
ให้สำคัญหมายมันอะไรต่างๆไปตามเรื่อง เกิดทิฐิมานะขึ้น
สำคัญว่าเป็นตนจริงๆจังๆ เป็นเจ้าขุนมูลนาย ได้เป็นข้าราชการ
หน้าที่ต่างๆ เข้าใจว่าเป็นจริงเป็นจัง แต่แท้ที่จริงมันทำงาน
หน้าที่อันนั้นต่างหาก เป็นนายเจ้ากรมเจ้ากองเป็นรัฐมนตรีอะไร
ต่างๆ เป็นนายกรัฐมนตรีก็ทำงานตามหน้าที่เฉยๆนี้ เค้ามอบ
งานมอบการหน้าที่ให้ทำ ก็ทำไปตามเรื่อง ทำแล้วมันเอาอะไร
ทำ ก็กายนี้แหละทำ วาจานี้แหละทำ ใจนี้แหละทำ นอกจาก

กาย วาจา ใจแล้ว ไม่มีอะไรทำทั้งหมด ในตัวก็เอาอันนี้แหละไป
ทำ

เมื่อคิดดูถี่ถ้วนแล้ว มนุษย์คนเราจะว่าเป็นสภาพอันหนึ่ง
เท่านั้นแหละ เกิดขึ้นมาแล้วก็แก่ไปเท่านั้น ก็เจ็บไปเท่านั้น ก็
ตายไปเท่านั้น ไม่มีอะไรเหลือหลอ เพราะฉะนั้นให้เข้าใจเสียว่า
อันนั้นเป็นสมมุติต่างหาก สมมุติที่มันเคลือบความเป็นจริงไว้
หุ้มห่อความเป็นจริงไว้ ไม่ให้เห็นความเป็นจริงเลย มันเคลือบ
มันคลุมห่อไว้ให้ปกปิดมิดชิดในความจริง ครั้นเลิกอันนั้นออกไป
แล้ว เลิกหุ้มห่ออันนั้นออกไปแล้ว จึงได้เห็นความจริง อย่างที่ว่าให้
ฟัง เลิกออกเสีย เป็นเจ้าขุนมูลนาย เจ้ากรมเจ้ากองอะไร เป็น
รัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีก็เลิกออกหมดเสีย นายอะไรก็เลิกออก
หมดเสีย คนเราก็เลิกออกหมดเสีย แล้วไม่มีอะไรห่อ ความ
เป็นจริงเกิดขึ้นมา นั่นแหละจึงได้เป็นธรรม

ความเป็นจริงเกิดขึ้นแล้วนั่นแหละ ธรรมอยู่ตรงนั้น เรามาติด
อยู่เพียงแค่นี้ มามัวแต่ติดเพียงแค่นี้ มาหลงอยู่เพียงเราเนี่ย
แหละจึงไม่เห็นความเป็นจริง เหตุฉะนั้นจึงว่าการปฏิบัติเพื่อ

ชำระแก้ไขของเหล่านี้ให้หมดออกไป เห็นตามเป็นจริงแล้ว แต่
ไม่ออกมาใช้ตามเป็นจริง คือของนั้นเอามาใช้ไม่ได้สำหรับโลก
อันนี้ ภาษาสม มุตติเช่นไรก็เป็นไปตามภาษาเช่นนั้น แต่ความ
เป็นจริงให้เอาไว้ต่างหาก อย่าไปพูด เรื่องอะไร อย่าไปพูด เค้า
ถามนะ อันนั้นเป็นอะไร อย่าไปพูดอันนั้น บอกไม่มีอะไร อย่าไป
พูด เป็นสภาวะหนึ่งต่างหาก ก็พูดอย่างนั้นเค้าหาว่าบ้า สมมุติ
อย่างไรก็ต้องเป็นไปเช่นนั้น

พระพุทธเจ้าท่านก็พูดสมมุติตามเรื่อง แต่ความเป็นจิตของ
พระองค์ยังมีอีกอย่างหนึ่งต่างหาก เอาไว้ภายใน ท่านจึงไม่ติด
ท่านจึงไม่ผูกพัน ท่านจึงไม่เกี่ยวข้องในเรื่องทั้งหลายนั้นๆ หาก
ว่าเราเห็นอย่างพระพุทธเจ้าแล้ว เราไม่เกี่ยวข้องผูกพันทั้งหลาย
มันอยู่เป็นสุข เราอยู่สบาย เดียวนี้เราเกี่ยวข้องอันนี้ไม่ได้ไปยุ่ง
หาว่าเป็นผีเป็นน้อง เห็นเป็นญาติเป็นวงศ์ เป็นบุตรธิดา เห็น
เป็นสามี เห็นเครื่องอันนี้ทั้งหลายเกี่ยวข้องพัวพันเข้าไปหมด หา
ว่าเป็นจริงเป็นจัง ยึดเกิดขึ้นมา มันก็เกิดขึ้นมาตามสภาวะของ
สัตว์ ยังมีอุปาทานยึดมั่นในสิ่งใด ในกามคุณ มันก็เกิดมาใน

กามโลก ในรูปภพ มัณยิดในกามภพ รูปภพ อรูปภพ มันก็เกิดในภพนั้นๆ มันก็เป็นไปตามเรื่องของมัน

เมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้วจึงให้คิดถึงบุญของคุณของมันและกันเห็นตามเป็นจริงแหละแต่ให้คิดถึงบุญถึงคุณ เพราะว่าเราเกิดขึ้นมานั้น ยากนักยากหนาที่จะได้เกิดมาเป็นคน เรามาได้กำเนิดเกิดจากบิดามารดา ได้ชื่อว่ามีคุณูปการะมากที่สุด เป็นมนุษย์นี่แสนยาก การที่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เปเรต อสุรกาย สัตว์ในโลกนี้มากกว่ามนุษย์ **อภิชัย** คือเกิดได้ในทุกประเภท อันที่มาสร้างเราเป็นคนคือบิดามารดาเราสร้างขึ้นมา ได้ชื่อว่าจะมีจะรวย เราจะเป็นผู้ดีบผู้ดี เราจะเป็นเจ้าเป็นนาย เป็นใหญ่เป็นโต แม้ที่สุดจะเป็นพระอรหันต์อรหันต์บวชในพระพุทธศาสนา ก็ได้กำเนิดมาจากบิดามารดา ทำให้เกิดขึ้นมา จึงได้ชื่อว่ามีคุณูปการะมาก

พวกคอมมิวนิสต์เค้าบอกว่าเกิดขึ้นมาไม่มีคุณบิดามารดา บิดามารดาก็ต่างหาก บุตรก็ต่างหาก มันเกิดขึ้นมาตามเรื่องของใครของมัน อันนั้นมันพูดง่ายโดยการที่ไม่คิดไม่พิจารณาถึงเรื่อง

ประโยชน์ ไม่คิดถึงเรื่องคุณูปการะประโยชน์แก่กันและกันแล้ว
แหม มันมากมายเหลือเกิน เกิดขึ้นมาแล้วไม่ใช่ใหญ่ทีเดียว ต้อง
เป็นเด็กเติบโตขึ้นมาด้วยข้าวพ้อนน้ำนม อบรมสั่งสอนให้มี
ความรู้ สร้างให้มีวิชาอาชีพ เปลืองเงินเปลืองทองมาหมดซั๊ก
เท่าไรกว่าจะเป็นคนมา อายุตั้ง ๒๐ ๓๐ ไปหาเงินไม่ได้ อาศัย
เงินทุนบิดามารดา โน่นนะคุณมากมายหลายประการ เหลือที่จะ
คณานับ ที่ว่าไม่มีคุณก็คือคนไม่คิดถึงคุณนั่นเอง จึงว่าให้คิดถึง
คุณ อันนั้นเกิดขึ้นมาแล้ว ทั้งส่วนที่พิจารณาให้เห็นเป็นสภาพ
อันหนึ่งนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก

ของที่ไม่ติดไม่ข้องอันนั้นแหละเป็นของดี คือบุตรธิดา หรือว่า
ญาติมิตรอะไร พวกพี่น้องทั้งปวงหมด ไม่มีติดมีข้องอันนั้น
เป็นการดีมาก มันติดมันข้องมันก็ต้องมาเป็นทุกข์เดือดร้อน มัน
เกี่ยวข้องผูกพันมันก็จะเดือดร้อนวุ่นวาย อันลูกของเราเจ็บป่วย
ไม่อยู่ดีสบายก็ไปยึด เข้าใจว่าเป็นลูกจริงๆ เข้าใจว่าลูกของตน
จริงๆ บิดามารดาก็เข้าใจว่าบิดามารดาของตนจริงๆ เวลาบิดา
มารดาป่วยต้องตายหายสูญ ก็เข้าใจว่าบิดาเราจริงๆ เลยเป็น

ทุกข์เดือดร้อน มันเลยไม่ค่อยพ้นจากทุกข์ เพราะเหตุนี้เอง ให้พิจารณาให้เห็น อันนั้นก็ท่านก็เป็นความทุกข์ต่างหาก บิดามารดาก็เป็นความทุกข์อันหนึ่งต่างหาก เรามีหน้าที่ที่จะทะนุถนอม ในเมื่อมีชีวิตอยู่ก็บำรุงบำเรอท่านไป และเมื่อตายแล้วก็เป็นเรื่องอีกต่างหาก ไม่ใช่ใครจะเอาไว้ได้ การเห็นเช่นนี้แหละ จะช่วยให้เป็นของเห็นสองด้านสองทาง

พระพุทธเจ้าท่านพิจารณาเห็นอย่างนั้น ท่านยังไม่เป็นทุกข์ ไม่เดือดร้อนวุ่นวายในโลกอันนี้ ท่านว่า **สัพพโลเกอนภิต** **สัญญา** จงพิจารณาโดยสัญญาว่าไม่ใช่อะไรทั้งหมด โลกอันนี้ไม่ใช่ของเราทั้งหมด เป็นของสูญเปล่า เป็นของว่างเปล่าจึงจะปราศจากความกังวลเกี่ยวข้อง จึงได้ชื่อว่ามีความสุขสบาย เมื่ออธิบายให้ฟังถึงเรื่องจิตมันหลอกมันลวง ถ้าเราลุ่มหลงมัวเมา ด้วยประการต่างๆ สำคัญนั้นๆนี่ๆอะไรต่างๆ มันหลอกลวงทั้งหมด ความเป็นจริงนั้นไม่ใช่ทั้งนั้น สำคัญว่าตนว่าตัวก็ไม่ใช่ตนใช่ตัวทั้งนั้น เวลามันหายสูญแล้วก็ไม่ใช่ตัว บิดามารดาว่าของตน มันก็ไม่ใช่ของตน เวลาตายแล้วก็พลัดพรากจากกันหมด

เรื่องหมดราวไป สิ่งทั้งหลายทั้งปวงหมดไม่ใช่ของเราทั้งนั้น ให้
มันปล่อยวางได้อย่างนั้น จึงจะสงบสุข จึงจะเห็นความจริงใน
ธรรมะ อันนี้เรียกว่าธรรม ธรรมะสัจจะของจริงเป็นอย่างนั้น เอา
หละอธิบายเท่านั้นนะ

ที่มา: https://youtu.be/Ox_RS_i9ygM